

Τριάντα χρόνια νωρίτερα, το 1982, ο κόσμος της F1 ήταν ολότελα διαφορετικός. Ο Enzo

βασίλευε στο ακόμα

Maranell

ο αλλά ο

G

.

Villeneuve

, το τελευταίο του καθαρόαιμο, είχε περάσει στην αιωνιότητα. Το άστρο του

Alain

Prost

δεν είχε ακόμα ανατείλει,

ο

Ayrton

δεν υπήρχε ούτε στο χάρτη και πολυνίκης στο

principaute

ήταν ο

Graham

Hill

με πέντε νίκες. Ο

Damon

ήταν 22 χρονών, ορφανός από τα 15 του, ξεκινούσε την πορεία του στο δύστροπο δίτροχο

κόσμο και σε ότι αφορά την

Grace

Kelly

, κανείς δεν φανταζόταν ότι είχε μόλις

τέσσερις μήνες ζωής.

Τρεις εβδομάδες

μετά το Zolder και την απώλεια του Gilles, ο θίασος, βρίσκεται στο Monaco. Η Scuderia εμφανίσθηκε με ένα μόνο 126

C
2 και αυτό για τον
D
. Pironi
. Συνολικά είκοσιδύο μονοθέσια παρατάχθηκαν στην εκκίνηση ενώ άλλα 11 δεν κατάφεραν να καταταγούν. Την
role
είχε ο
R
. Arnoux
(
Renault
) , δίπλα του ο
R
. Patrese
(
Brabham
).

Στον αγώνα ο Arnoux έμεινε επικεφαλής μέχρι το 14ο γύρο όταν έκανε τετ α κε, του έσβησε ο κινητήρας και ο αγώνας του, τελείωσε. Ο Prost πήρε τα ηνία και μεθοδικά έλεγχε τον ανταγωνισμό από τον 15ο έως τον 73ο γύρο. Πίσω του ο Patrese άρχισε να πιέζει καθώς ένας μολυβι ουρανός απειλούσε με βροχή. Τελικά το φιλόβροχο ήρθε στους τελευταίους γύρους, περιέπλεξε περισσότερο τα πράγματα και τότε συνέβησαν όσα ΔΕΝ γίνονται.

Σε ένα από τα σπάνια λάθη του ο “καθηγητής” χτύπησε άσχημα την RE 30 B στις μπαριέρες του Chicane du Port. Οι μώλωπες που σχηματίστηκαν στα κάτω άκρα του, ήταν το ελάχιστο τίμημα αυτής της βίαιης επαφής.

Επικεφαλής τέθηκε ο Patrese που στον επόμενο όμως γύρο, το έχασε και του έσβησε στη φουρκέτα των Λεόντων. Έτσι στην πρώτη θέση βρέθηκε ο Piro
ni
που έμεινε από καύσιμα μέσα στο τούνελ. Την ώρα που τον πλησίαζε ο
Andrea
de
Cesaris
(
Alfa
Romeo
) και θα περνούσε στην πρώτη θέση, εγκατέλειψε και αυτός από καύσιμα.

Ο επόμενος που τέθηκε επικεφαλής, ήταν ο Derek Daly (Williams), ο οποίος οδηγούσε χωρίς εμπρόσθιες και οπίσθιες πτέρυγες που τις είχε “αφήσει” κάπου στη διαδρομή συνεπεία “εχθροπραξιών”, αλλά δεν κατάφερε να περάσει την γραμμή του τερματισμού καθώς τον πρόδωσε το κιβώτιο ταχυτήτων του.

Στο μεταξύ ο Patrese εκμεταλλεύτηκε την κατηφόρα πριν το τούνελ, ζωντάνεψε τον κινητήρα (Ford) της Br
abham
και πήρε την καρώ σημαία.

η τελευταία στέψη της Grace. Monaco 23 Μαΐου 1982. Ήταν και η πρώτη νίκη του Patrese.

Ο μέγας

James “the shunt” Hunt, που σχολίαζε τότε για το BBC, απεφάνθη:

“Λοιπόν, έχουμε αυτή τη γελοία κατάσταση, να καθόμαστε στον τερματισμό περιμένοντας τον νικητή να περάσει και δεν βλέπουμε κανέναν”

Τελικά η νίκη κατοχυρώθηκε στον Ricardo Patrese. Ήταν δεδομένη η αντιπάθεια του Hunt για τον Ιταλό που τον θεωρούσε υπεύθυνο για το συμβάν της εκκίνηση της Monza το '78 και τον θάνατο λίγες μέρες αργότερα, του

Peterson
από επιπλοκές των βαριών καταγμάτων που έφερε στα άκρα.

Στο podium ανέβηκαν και οι D. Pironi, A. de Cesaris που συμπλήρωσαν περισσότερους γύρους από τους επίσης βαθμολογημένους N.

Mansel
, E.
de
Angelis
(αμφότεροι
Lotus
—
Ford
) , και
D
.
Daly
.

Δυο χρόνια αργότερα,

μια άλλη, έντονη βροχόπτωση θα αναδείξει μια αδικία αλλά και τα πρώτα σημάδια ενός αστέρα. Ο Βέλγος αλυτάρχης J. Ickx θα διακόψει τον αγώνα στον 33ο γύρο, όταν ένας άγνωστος Βραζιλιάνος ονόματι Ayton Senna με ένα καθόλου ανταγωνιστικό μονοθέσιο (Toleman Hart), ήταν έτοιμος να καταβροχθίσει την πανίσχυρη McLaren Tag του Γάλλου Prost. Μερικοί ισχυρίζονται ότι αυτό το γεγονός ήταν το πρώτο στοιχείο της αντιπαλότητας ανάμεσα στους δύο πιλότους.

Τέσσερα ακόμα χρόνια μετά ,

ο Ayrton δεν ήθελε απλά να νικήσει. Επιθυμούσε να δείξει στον Prost, team mate του στην McLaren

πιά, ότι με το ίδιο υλικό είναι εκτός συναγωνισμού, ότι δεν τον υπολογίζει. Οδηγώντας συνεχώς οριακά, παρά το γεγονός ότι είχε μια χαώδη διαφορά της τάξης των 55 δευτερολέπτων έχασε στιγμιαία την αυτοσυγκέντρωσή του και βγήκε στην portier

Εξαφανίστηκε από την πίστα, από το γκαράζ της ομάδας και ο μύθος τον θέλει να απομονώνεται για ώρες στο διαμέρισμά του. Αργότερα ήρθε και η περίφημη δήλωσή του για εκείνο τον αγώνα:

“Το σιρκούι, ήταν για μένα ένα τούνελ, στο οποίο πήγαινα, πήγαινα και πήγαινα. Συνειδητοποίησα πως ήμουν πολύ μακριά από μια συνειδητή αντίληψη”.

Σήμερα,

που πολυνίκης στο Monaco είναι ακόμα ο Ayrton, ένας άλλος Senna, ο ανηψιός Bruno, αγωνίζεται στην ομάδα που έχασε τη ζωή του

ο θείος του και ένας Γερμανός απειλεί να ισοφαρίσει το ρεκόρ των έξι νικών του εκεί. Το Monaco

ζει, χωρίς την

Grace

από το Σεπτέμβριο του '82, δίχως τον

Rainier

από τον Μάρτιο του '05 αλλά με τους

Grimaldi

πάντα παρόντες. Αποτελεί ακόμα το πετράδι στο στέμμα της

F
1. Παραμένει ακλόνητο και βαφτισμένο με όλη την υπερβολή και την υποκρισία της
τρυφηλής, της κοσμικής άποψης για τη ζωή και είναι έτοιμο να υποδεχθεί για 61η φορά
μεταπολεμικά (τις 59 σε θεσμοθετημένο πρωτάθλημα),
το θίασο της

F
1.